

χῆς ἐκείνης ἠθάνοντο ἐνθουσιασμόν διὰ τὴν εὐφυίαν τῆς περικαλλοῦς βασιλίσσης.

Καὶ δέκα ἔτη περῆλθον οὕτως εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Ἀγίας Κλάρας, μόνον δὲ κατὰ μακρὰ διαστήματα ἐξήρχετο ἵνα χαιρετήτῃ Ἑρρίκον τὸν Β' καὶ Αἰκατερίνην τὴν τῶν Μεδίκων. Γυνὴ τις κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ἣν ὁ ἔρωσ τοῦ Ἑρρίκου ἐτοποθέτησεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας, ἡ Διὰνα Ποατιέ, ἐπεσκέπτετο συνεχῶς τὴν μικρὰν βασίλισσαν, ἀρεσκομένη νὰ ἀναπτύξῃ τὰ θαυμάσια πρὸς τὸ τὸ ψάλλειν ποτερήματα τῆς παιδείας. Ἡμέραν δὲ τινα, μετὰ τὸ μάθημα, ἀμρότεραι ἐπὶ τοῦ ἐξώστου στηριζόμεναι, συνδιελέγοντο μετ' οἰκειότητος· ἡ Μαρία ἤκουε μετὰ περιέργειας καὶ πόθου τὴν Διάναν διηγουμένην τὰ θαύματα τῆς γαλλικῆς Αὐλῆς, καὶ παρέχουσιν ἐλπίδας, ὅτι μετ' ὀλίγον, καίτοι τῆς Αἰκατερίνης· ἐναντιουμένης, πᾶσι τῆς μητροπόλεως αἱ ἀγυαὶ καὶ οἱ χοροὶ καὶ τὰ ἱπποδρόμια θὰ προσεπικοσμηθῶσι διὰ τῆς παρουσίας ἐτέρας βασιλίσσης. Τότε δὲ ἡκούσθη πέραν τοῦ μοναστηρίου θόρυβος ὀχημάτων πρὸς αὐτὸ πορευομένων, καὶ μετὰ ταῦτα σύγχυσις εἰς τὴν μονήν, καὶ ἡ Ἡγουμένη ἐπέραςε ταχύτατα τὸ προαύλιον, ὑπὸ τῶν κυριωτέρων λειτουργῶν ἀκολουθουμένη, καὶ ἔσπευσεν εἰς προὔπαντήσιν τῆς προσερχομένης γυναικὸς, ἥτις ἰδοῦσα τὴν Μαρίαν Στουάρτην, ἤπλωσε τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ τὴν ἐκάλεσε κατ' ὄνομα. Ἡ μικρὰ βασίλισσα ἐξέχυσε μίαν κραυγὴν γνωρίζασα τὴν μητέρα τῆς.

Συνῆλθε τέλος τῇ ἐπιμελείᾳ τῆς τρυφερᾶς μητρὸς καὶ τῆς Διάνης, καὶ ῥιφθεῖσα εἰς τὸ στήθος τῆς Μαρίας Λωραίνης, τὴν ἔθλιψεν εἰς τὰς ἀγκάλας, οὕτω μαρτυροῦσα μετ' ἀφελείας τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς διὰ τὴν συνάντησιν.

Ἐγέλα μὲν καὶ ἔκλειε ψελλίζουσα λέξεις συγκεχυμένας καὶ ἀσυναρτήτους, ἐφίλει δὲ τὰς χεῖρας τῆς ἡγαπημένης μητρὸς, ἥτις ἐθεώρει αὐτὴν διὰ περιπαθοῦς ἀπληστίας, ἀγαλλομένη ὅτι τὴν εὗρισκε τοσοῦτον γοητευτικὴν καὶ ὠραίαν, ἡ δὲ Διὰνα ἔβλεπε κατὰ μέρος καὶ μετὰ συγκινήσεως τὸ ἐράσμιον σύμπλεγμα τῶν δύο γυναικῶν, [τῆς μὲν διαλμπύσης ἐν κάλλει καὶ ἀφελείᾳ καὶ νεότητι, τῆς δὲ διαπρεπούσης· ἔτι ἐν καλλονῇ καὶ χάριτι, καίτοι τὴν νεανικὴν ἡλικίαν ὑπερβιάσας. Ἄν καὶ ἡ Μαρία Λωραίνη δ' ἦν ἡν ἤδη τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος, τὸ εὐκαμπτον καὶ ἡ κομψότης τοῦ ἀδρού σώματός τῆς, καὶ οἱ κανονικοὶ τῆς φυσιογνωμίας χαρακτήρες, ἔδιδον εἰς αὐτὴν τὴν λάμπιν νεανικῆς ἡλικίας. Ἐνδεδυμένη τὸν ἐθνικὸν χιτῶνα — διότι ἐλησμόνησε τοὺς πατρίους συρμούς, παραδεχθεῖσα τὸν ἱματισμὸν τῆς νέας αὐτῆς πατρίδος — ἔφερεν ἐπὶ τῶν ταινιῶν τῆς παχείας κόρης στέφανον ἐκ χρυσοῦ ἐσμικευμένου, καὶ ζώνη ἀδαμαντοκόλλητος ἔθλιβε τὸ φόρεμά τῆς τὸ ὑπὸ τῶν ὀρειῶν παραδόξως πεποικίλμενον. Ἐπὶ δὲ τοῦ μετώπου αὐτῆς τοῦ ἐρρύτιδωμένου ἔβλεπε τις ἐξωγραφημένην τὴν ταραχώδη πάλην, ἐν ᾗ ἔξει ἡ χήρα τοῦ βα-

σιλέως Ἰακώβου. Ἀλλὰ πάσας τὰς θλίψεις καὶ πάσας τὰς συμφορὰς ἐλησμόνησεν, ἀμα ἔψαυσε διὰ τῶν λευκῶν καὶ ἀζροτάτων χειρῶν τῆς, τὴν ὠραίαν κόρην τῆς μικρᾶς βασιλίσσης, ἀμα ἐφίλησε τοὺς ἀπαλούς βροστῆρους, ἀμα ἐπλάνησε τὸ βλέμμα ἐπὶ τὴν ἐντελεστάτην τῆς κόρης μορφήν, ἐπὶ τὸ βλέμμα τὸ ἡδυπαθὲς καὶ σεμνότατον, καὶ ἐπὶ πάσας τὰς λοιπὰς τῆς μορφῆς ἐντελείας. Ἰπερήφανος ἔβλεπε τὰ θέλητρά τῆς, καὶ ἤκουε τὴν μελωδικωτάτην φωνήν, τὰς ἐλαχίστας κινήσεις τῆς κόρης θεωροῦσα μετ' ἀπληστίας, φρίττουσα δὲ εἰς πάντα ἤχον τῆς ὠραίας λαλιᾶς τῆς. Ἀλλ' ἡ χαρὰ τῆς καὶ ἡ συγκίνησις καὶ ἡ εὐδαιμονία ἡ ὑπεράνθρωπος, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκφρασθῶσιν ἀπὸ θνητόν.

(Ἀκολουθεῖ).

Η ΠΡΟΝΟΙΑ

(Ἑλληνικὸν διήγημα ὑπὸ Μερύ.)

Οὐ μακρὰν τῆς Ἀβίδου καὶ ἀπέναντι σχεδὸν τῆς Σηστοῦ, εἰς τὸν Ἑλλησπόντον, ἐφαίνετο εἰσέτι, περὶ τὰ τέλη τοῦ 15^{ου} αἰῶνος, παλαιὸς τις πύργος, ἐνθυμίζων εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ περιηγητοῦ τὸν ἀρχαῖον πύργον τῆς Ἡροῦς καὶ τὸν

« κρυφίαν ἐπιμάρτυρα λύχρον ἐρώτων » κατὰ Μουσαῖον.

Ἐκεῖ ἔζων ἐν μονώσει καὶ ἐρημίᾳ, δύο Ἕλληνίδες, ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ, μόνον στήριγμα ἔχουσαι τὴν Πρόνοιαν, μόνον μάρτυρα τῆς πτωχείας τῶν τὸν ἥλιον τῆς ἡμέρας, καὶ μόνον τὸν Θεὸν, ἀκούοντα τῶν ἐπιουσιῶν αὐτῶν προσευχῶν.

Κατὰ τὰς τρικυμιώδεις ταύτας νύκτας, ὅτε τὰ εἰσελκύνοντα ἐκ τῆς Προποντίδος βέρυματα καθίζων τὸν πλοῦν τοῦ Ἑλλησπόντου κινδυνώδη εἰς τοὺς ἀλγεῖς καὶ τοὺς ναυτιλλομένους, ἡ νέα Διονύση ἀνέβαιεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου, διὰ κλίμακος ἐρειπωμένης, καὶ ἀνῆπτε φανὸν, ἵνα φωτίξῃ τὰ πλοῖα καὶ τὰς λέμβους. Ὁ φόρος τῆς Ἡροῦς ἐφώτιζε τοὺς ἔρωτας, ὁ τῆς Διονύσης ἔχυνε φῶς χριστιανικῆς ἀγάπης!

Ἡ Ἐρὰνῃ, ἡ μήτηρ τῆς Διονύσης, ἐξεπλήρου οὕτω τάγμα τι, ὅπερ ὁ μακαρίτης σύζυγός τῆς ἔταξεν εἰς τὴν Μαυρομωλίτισσαν, κατὰ νύκτα μαύρην καὶ τρικυμιώδη, καθ' ἣν ἡ λέμβος τοῦ ἐσώθη ὑπὸ τῶν σκοπέλων διὰ τῆς ἀκτίνας θυματούργου τινος ἀστέρος. Ἡ Ἑλληνικὴ μήτηρ δὲν ἐνόμισεν ὅτι ὁ θάνατος τοῦ ἀνδρός τῆς τὴν ἀπῆλλαξεν ἀπὸ τὸ τάγμα καὶ τοι δὲ πενεστάτη, ἐξηκολούθει τὴν ἀγαθὴν πρᾶξιν, στερουμένη πολλάκις τῶν ἐπιτηδεῶν, ἵνα οἰκονομήσῃ τὸν ὀβολὸν τὸν ἀναγκαζοῦντα εἰς τὸν φάρον τῶν ἀγρίων νυκτῶν.

Ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ Διονύση ἐξήρχοντο τὰς ἐρημίας τῶν κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτάς. Ὁ μόνος φί-

λος των, ὁ ἄλιεύς Ζαχαρίας ἤρχετο τότε μετὰ τῆς λέμβου του εἰς τοὺς πόδας τοῦ παλαιοῦ πύργου καὶ τὰς μετέφερεν εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν ὄχθην τοῦ Ἑλλησπόντου, εἰς χριστιανικόν τι χωρίον, ὅπου ὑπῆρχεν ὁ μόνος τοῦ μέρους χριστιανικὸς ναός. Ὁ ἄλιεύς παρῆχε καὶ μυρίας ἄλλας ὑπηρεσίας εἰς τὰς δύο ἐρήμους καὶ δυστυχεῖς γυναῖκας, πωλὼν ὑπὲρ αὐτῶν, εἰς τὰς ἀπωτέρας ἀγοράς, τὰ προϊόντα τῆς βελόνης· καὶ τοῦ ἴστου των, ἢ τὸ περίσσευμα τῶν πολλὰ μετρίων συκομιδῶν τοῦ κήπου των.

Ἀλλ' ὅμως τερπνοτάτη καὶ γλυκυτάτη ἦτο ἡ ὑπαρξίς αὐτῆς ἡ συγκειμένη ἐκ τῆς ἐργασίας, τῆς μελέτης καὶ τῆς προσευχῆς. Αἱ πλήρεις πίστεως ψυχαὶ, αἱ εἰθισμέναι εἰς τὴν μόνωσιν, ἔχουσι διαρκεῖς συνδιαλέξεις μετὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ δὲν φθονοῦσι παντάπασιν τὰς ματαιότητας, τὴν τὴν δόξην, τὰς διαχύσεις τῆς τῶν ἀνθρώπων κοινωνίας.

Ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς ἐβλεπον διαπλέοντα ἐνώπιόν των τὰ πλοῖα τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ τῆς Προποντίδος, καὶ οὐ μόνον δὲν ἐφθόνουν τὴν εὐτυχίαν τῶν ἐπιβατῶν, ἀλλ' ἀπεναντίας ἐλύπει αὐτὰς ὁ τρικυμιώδης βίος των, διότι παλαίοντες πρὸς τὰ κύματα, μεταβαίνοντες ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἐθήρευον τὴν ἀνθρωπίνην εὐδαιμονίαν, τὸ φάσμα τοῦτο τὸ ἐνοικοῦν εἰς τάφον καὶ προσιτὸν μόνον παρὰ τοῦ οὐρανοῦς. Ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τῶν ἰδεῶν τούτων, τὰς ὁποίας ὑποβάλλει ἀπαύστως τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ἡλίου, εὐρίσκει γλυκεῖαν τὴν ἐρημίαν.

Ἡ ἡδεῖα αὐτῆς εὐφροσύνη, ἢ μᾶλλον ἡ διαρκὴς αὐτῆς ἐορτὴ ἡ πηγάζουσα ἐκ τῆς καθαρᾶς συνειδήσεως, ἐξήρκει εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς μητρὸς τῆς Διονύσης, ἀλλὰ θλιβερά τις σκέψις, κατὰ στιγμὰς, συνετάραττε τὴν Εἰρήνην, καὶ δάκρυ ἀπέσπα ἀπὸ τῶν λευκαλμῶν της. Ὅσκις αἱ δύο μονάστριαι διεπέρων τὸν βραχίονα τῆς θαλάσσης· ἵνα ὑπάγωσιν εἰς τὴν λειτουργίαν, ἡ μήτηρ, ἀκούουσα τὸν ψιθυρὸν τοῦ θυμολογοῦντος τὸν ἀνερχόμενον ἐνώπιον τῆς καλλονῆς τῆς θυγατρὸς της, δὲν διέλειπε λέγουσα εἰς ἑαυτήν·

— Ὡς ἔλθῃ ἡμέρα καὶ δὲν θά ᾔνοι πλεον ἰδική μου, θά ᾔνοι ἡ σύντροφος ἄλλου... Τὸ εὐχομαι ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἀλλὰ θά ὑποφέρω πολὺ ἐκ τῆς λύπης, ὅταν θά ᾔνοι μόνη.

Εἶχεν ἔλθει ἡ κυριακὴ τῶν βαθῶν, ἐορτὴ, τὴν ὁποίαν εἰς τὰ ὠραία ταῦτα κλίματά μας πάντοτε σχεδὸν φωτίζει ὁ ἥλιος τῆς ἀνοιξέως, καὶ καθ' ἣν καλύπτεται τὸ ἔδαφος τῶν ναῶν ὑπὸ κλάδων ἐλαίας καὶ χλοερῶν κλώνων. Ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ Διονύση κρατοῦνται τὸν κλάδον τῶν βαθῶν των, ἐπέστρεφον μετὰ τὴν λειτουργίαν καὶ διήρχοντο ἐκτεταμένον ἐλαιῶνα, ἵνα φθάσωσιν εἰς τὸ πηγάδιον. Ἐκίθησαν οὐ μακρὴν τοῦ αἰγιαλοῦ, ὑπὸ τὴν σκιὰν πετεινᾶς καὶ πλησίον ἀναδρόντος ὕδατος, διὰ νὰ φάγωσι τὸ λιτὸν πρόγευμά των.

Ἡ ὁμιλία των κατ' ἀρχὰς περιεστράφη εἰς τὴν ἐπανάληψιν τῶν θείων λόγων τοῦ Εὐαγγελίου τῆς

Εὐτέρπ τόμ. II. φυλλ. 49

ἡμέρας, βαθμὴν δὲ ἀπὸ τὰ θεῖα ἡ Διονύση μετέβη εἰς τὰ ἐγκόσμια καὶ εἶπε [τῇ μητρὶ αὐτῆς.

— Ὁ φθόνος εἶναι μέγα ἁμάρτημα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶναι ἀληθὲς, μήτηρ;

— Καὶ βέβαια, κόρη μου.

— Ἀλλ' ὅταν φθονῇ τις μὲ καλὸν λογισμόν;

— Ὁ Θεὸς μόνος κρίνει τοὺς λογισμούς.

— Λοιπὸν, θέλει κρίνει, μήτερ, καὶ τὸν ἐδικόν μου...

Ἄκουσε... φθονῶ τὸν κύριον αὐτοῦ τοῦ ἐλαιῶνος, καὶ ἰδοὺ διατί... Τὴν παρελθοῦσαν ἐσπέραν ὁ ἥλιος ἐβασίλευσεν ἐντὸς μακρῶν πορφύρων συννέφων καὶ ἡμεῖς εἶπομεν, αὐριον θά ἔχωμεν καλὸν καιρὸν καὶ ἡ νύξ· θά ᾔνοι ὠραία. Ὁ ἥλιος ἀπατᾷ σπανίως, ἀλλ' ὅμως τὴν φορὰν ταύτην μᾶς ἠπάτησε. Τὰ μεσάνυκτα ἐφύσησε βορρᾶς. Πολλὰ πλοῖα ἔπαθον, ἐν πέραμα ἀνετράπη καὶ ὅτε τὸ πρῶτ' ἐξυπνήσαμεν, ὁ οὐρανὸς ἦτο πάντοτε μαῦρος καὶ ἡ τρικυμία δὲν εἶχε καταπέσει.

— Πλὴν, διέκοψεν ἡ μήτηρ, τί σχέσιν ἔχουν ὅλα ταῦτα μὲ τὸν ἀγρὸν τῶν ἐλαιῶν καὶ τὸ ἁμάρτημα τοῦ φθόνου;

Η ΔΙΟΝΥΣΗ.

— Ἰδοὺ ἡ σχέτις, μήτέρ μου, ἀπῆντησεν ἡ Διονύση μειδιῶσα. Ὁ ἥλιος μᾶς ἀπατᾷ, καὶ ποῖαν λοιπὸν θά ἔχωμεν πίστιν ὅταν τὸ ἐσπέρως κατακλινώμεθα; Ἀλλὰ μὲ πόσῃ ἡσυχίᾳ ψυχῆς θά ἐβλέπαμεν πλησιάζουσιν τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου, ἐὰν ᾔμεθα ἀρκετὰ πλούσιαι, ὥστε ν' ἀνάπτωμεν ὅλας τὰς νύκτας ἀνεξαίρετως, τὸν φανὸν τοῦ πύργου! Πέπει νὰ σὲ εἶπω, μήτερ, ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ εἰρὸν μου, ὁ σταθερὸς λογισμὸς μου· θέλω

νά ἔχωμεν ἓνα μέγαν φανὸν ὡς τῆς Μιτυλήνης, ἓνα ἀληθὲς ἥλιον τῆς νυκτός! φωτιζόμενον πάντοτε, ἀπὸ τῆς ἐσπέρας μέχρι τῆς αὐγῆς. Ἄν λοιπὸν μᾶς ἀνῆκεν αὐτὸς ὁ ἑλαιοὺς δὲν θά ἰδυνάμεθα νά ἔχωμεν τοιοῦτον φανόν; Δὲν ἤθελεν εὐχριστηθῇ εἰς τοὺς οὐρανούς; ἡ ψυχὴ τοῦ μακαρίου πατρὸς μου; Αὕτη εἶναι ἡ μόνη μου φιλοδοξία εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

— Πτωχὴ κόρη! εἶπεν ἡ μήτηρ ἀσπαζομένη τὴν Διονύσην, ὁ Θεὸς σὲ ἀκούει αὐτὴν τὴν στιγμὴν καὶ αἱ εὐχαὶ σου θά ἐκπληρωθοῦν. Δὲν δίδονται ταπεινότεραι καὶ ἐξαγιαζεῖς τὴν φιλοδοξίαν.

Αἱ δύο γυναῖκες ἠγέρθησαν καὶ ἐπορεύθησαν πρὸς τὴν παραλίαν, ὅπου ἀνέμενον αὐτὰς ἡ λέμβος εἰς μικρὸν τινα ὄρμον σκιαζόμενον ἀπὸ πεύκας. Νέοι τινὲς Χριστιανοὶ ἤρχοντο ἐπίσης εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, εἴτε νά ἐντροπῆσωσιν εἰς θέαμα, τὸ ὅποιον ἡ θάλασσα, ὁ ἥλιος καὶ τὸ ἔαρ καθίστων ὡραιότατον, εἴτε νά ἴδωσι καὶ τελευταῖον τὴν ὡραίαν Ἑλληνίδα, ἣτις ἐπέβαινε τῆς λέμβου μόνον λογισμὸν ἔχουσα ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς τὸν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἀγάπης.

Μετὰ τὰς ἑορτὰς τῆς Λαμπρᾶς, ἡ μήτηρ τῆς Διονύσης ἠσθένησε βαρέως. Αἱ ἐργασίαι τῆς κηπόσεως καὶ τῆς βραπτικῆς διεκόπησαν, καθότι ἡ νεάνις διετέλει πᾶσας αὐτῆς τὰς νύκτας καὶ πᾶσας αὐτῆς τὰς ἡμέρας παρὰ τὴν σκληρὰν κλίνην τῆς Εἰρήνης, πρὸς ἣν ἔδαψίλευε τὰς τρυφερωτέρας περιποιήσεις, καὶ ἐν ἑλλείψει ἀνθρωπίνης συνδρομῆς, ἐπεκαλεῖτο, διὰ τῆς προσευχῆς, τὴν θείαν ἀρρώγη. Καίτοι δὲ ἔχουσα τὰς ὁδυνηρὰς ταύτας ἀσχολίας, ἡ Διονύση οὐδέποτε παρημέλει τὴν ἱερὰν ὑπαρξίαν τοῦ νυκτείου φάρου, ἀλλ' ἔβλεπε μετ' ἀπελπισίας προσεγγίζουσαν τὴν μοιραίαν στιγμὴν, καθ' ἣν, ἐλλείποντος παντὸς μέσου, ὁ ὁδηγὸς οὗτος ἀστὴρ ἔμελλε νά σβύσῃ διὰ παντὸς καὶ ν' ἀφήσῃ τοὺς κινδύνους τῆς νυκτός κατὰ τὸν βράχον τῆς παραλίας.

Παρήρχοντο αἱ ἐβδομάδες καὶ αἱ νύκτες, ἡ Εἰρήνη ἀπηλλάχθη μὲν τοῦ κινδύνου διότι αἱ φροντίδες τῆς θυγατρὸς ἔσωσαν αὐτήν, ἀλλ' ἡ ἀνάρρωσις ἐγένετο βραδεῖα, ἡ ἐργασία δὲν ἦτο δυνατόν νά ἐπαναληφθῇ καὶ πᾶν μέσον ὑπάρξεως, αὐτὸς ὁ ἐπιούσιος ἄρτος καὶ τὸ ἔλαιον τῆς νυκτός, ἐξέλειπον. Αἱ δύο δύστηνοὶ γυναῖκες ἔφθασαν εἰς τὴν ἀκμὴν ἐκείνην τῆς δυστυχίας, ἣτις φέρει ἐν ἑαυτῇ παράδοξόν τινα παρηγορίαν. Εἶναι ὥρα κρίσιμος καθ' ἣν ἡ Πρόνοια ἐπέρχεται ἀρρώγος εἰς τὴν πίστιν, ἣτις δὲν ἀπέτρεψε τὴν ἐλπίδα τῆς ἀπ' αὐτῆς καὶ ἣτις κραυγάζει πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸ τοῦ ψαλμοῦ ἐπὶ σὲ Κύριε ἡλπίσα!

Παρήρχετο τὸ λυκαυγὲς τῆς ἐσπέρας. Ἡ Διονύση ἀπηγωνισμένη εἰς παράθυρον τοῦ πύργου, ἀνεγίνωσκε τὸ Εὐαγγέλιον, βιβλίον ἱερὸν, ἐν ᾧ ὁ τεθλιμμένος εὐρίσκει πᾶσαν ἴασιν καὶ πᾶσαν παρηγορίαν.

Εὐδαφίον τι ἐξέπληξε τὴν κόρην. Ἐφαίνετο ἀ-

ποσπώμενον τοῦ Κεφαλαίου καὶ ὥσει ἕκαστον αὐτοῦ γράμμα ἔλαμπε ἐντὸς κύκλου φωτεινοῦ. « *Εἰ δὲ τὸν λόγον ἐν τῷ ἀγρῷ σήμερον ὄντα καὶ αἰρῖσιν εἰς κλίβαρον βαλλόμενον ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσσι, πόσῳ μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπιστοι;* »

Ὁ μέγιστος τῶν φιλοσόφων δὲν ἤθελεν εὑρεῖν τὴν ὑψίστην ταύτην κραυγὴν. Ἦλθεν ἐξ οὐρανοῦ χωρὶς νά περάσῃ ἀπὸ χειρὸς ἀνθρώπου, εἶναι ἄμεσος ἡχώ τῆς τοῦ Θεοῦ διανοίας. Ἡ Διονύση ἐκλείσε τὴν ἱερὰν βίβλον καὶ ἡ μορφή αὐτῆς, ἣτις μέχρις ἐκείνου εἶχε τὴν καλλονὴν τῶν θυγατέρων τῆς γῆς, ἐξέλαμψεν αἴφνης, λαβοῦσα τὴν ἀγγελικὴν ἐκείνην ἔκφρασιν, ἣτις εἶναι ἡ καλλονὴ τῶν παρθένων τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ δύστηνος μήτηρ τῆς ἄρτι ἀπεκοιμήθη· ἡ νύξ ἐπροχώρει· ψιθυροὶ ὑπόκωφοι ἀνῆρχοντο ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ καὶ εἰσέδυσον, ὥσει κλαυθμυρισμοί, διὰ τῶν σχισμᾶδων τοῦ παλαιοῦ πύργου. Ἡ Διονύση ἀνέβη εἰς τὴν κορυφὴν ἵνα δώσῃ εἰς τὸν φανὸν τὴν τελευταίαν τροφὴν τὴν μένουσαν εἰς τὴν ἀποθήκην καὶ εἴτα, προσευχηθεῖσα, κατεκλίθη εἰς τοὺς πόδας τῆς μητρὸς τῆς, ἔχουσα ἐμπλεον ἐλπίδος τὴν καρδίαν.

Τὴν ἐπαύριον ἠγέρθη πολὺ αὐγὴν, κατὰ τὴν συνήθειάν τῆς, ἵνα ἰδῇ μὴ ἡ νύξ ἐπέφερε δυστύχημά τι εἰς τὴν βραχώδη παραλίαν, καὶ ἐνῷ ἀνέβαινε δειλῶς ἐπὶ τῆς ὀλισθηρᾶς κλίμακος τῆς εἰς τὸν βράχον τετμημένης, κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ πύργου, αἴφνης ὠπισθοχώρησεν ἐκπληκτος. Εἶδε μέγαν ἀριθμὸν ἀσκῶν συνδεδεμένων καὶ σωρευομένων μετὰ συμμετρίας, ὡς εἰς ἐκθεσιν ἀγορᾶς. Εὐκόλον ἦτο νά ἰδῇ ἐκ τοῦ χρώματός των, ὅτι οἱ ἄσκοι οὗτοι περιεῖχον ἔλαιον, καὶ ἔπρεπε νά παραδεχθῇ, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, ὅτι ἐπιπτον ἀπὸ τὰ οὐράνια, ὡς ἐλεημοσύνη τοῦ Θεοῦ. Ἡ Διονύση ἐγονυπέτησεν ἐπὶ τοῦ βράχου καὶ ἐξέπεμψε πρὸς τὰ οὐράνια μίαν τῶν ἐνθέρμων ἐκείνων ἐξορμήσεων, αἵτινες συγκεφαλαιοῦσι τὴν μυχιατέραν προσευχὴν, ἔπειτα ἔδραμε ν' ἀναγγεῖλῃ τὸ θαῦμα εἰς τὴν μητέρα τῆς μετὰ τῶν θεουσῶν προφυλάξων. Ἡ Εἰρήνη συνήνωσε τὰς χεῖρας, καὶ ἐλαφρὰ κινήσεις τῶν χειλέων τῆς ἐξήγγειλε τὴν νοερὰν δέσιν, τὴν εὐχαριστοῦσαν τὸν Ὑψίστον. Εἴτα στρεφόμενη πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς, εἶπεν.

— Ἀνέγνωσας πολλάκις εἰς τὰς ἱερὰς γραφάς, ὅτι πτηνὸν στελλόμενον ἐξ οὐρανοῦ ἔφερε καθεκᾶστην τὸν ἄρτον εἰς τοὺς ἀναχωρητὰς τῆς Θηβαίδος. Ἡ Θεία Πρόνοια ἀγρυπνεῖ διηνεκῶς ἐπὶ τῶν προσευχομένων ἐν τῇ ἐρήμῳ. Τὸ μονωθὲν πλάσμα ἀπολαύει ὅλων τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Θεοῦ, διότι οἱ ἄνθρωποι δὲν δύνανται νά τὸ βλέπωσι καὶ νά τὸ βοηθῶσι.

— Λοιπὸν, ἀγαθὴ μήτηρ, εἶπεν ἡ Διονύση, πιστεύεις ἀδιστακτικῶς ὅτι ὅλ' αὐτὰ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν, ὡς ὁ ἄρτος τοῦ ἀναχωρητοῦ;

— Ὅλα ἔρχονται ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, κόρη μου. Ἐάν χεῖρ ἀνθρώπου κατέθεσε τοὺς ἀσκούς τούτους πρὸ τοῦ πύργου, ὁ Θεὸς ὠδήγησε τὴν χεῖρα ταύτην. Τὸ θαῦμα εἶναι τὸ αὐτό. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος

πράττει ἀγαθοεργίαν τινὰ, ἐμπνέεται παρὰ τοῦ Θεοῦ. Ἡ εὐγνωμοσύνη μας κατὰ πρῶτον πρέπει ν' ἀναβῇ πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἔπειτα νὰ καταβῇ εἰς τὴν γῆν. . . .

Καλὴ τις ἀγγελία εἶναι τὸ ἀγαθώτερον φάρμακον, ἵνα διασῇ τὴν ἀνάρρωσιν εἰς τοὺς πάσχοντας καὶ τὴν υγίαν εἰς τοὺς ἀναλαμβάνοντας. Ἡ Εἰρήνη ἔδοκίμασε πρὸς ὀλίγον τὰς δυνάμεις της καὶ ἠσθάνθη ἑαυτὴν εὐδιάθετον νὰ καταβῇ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ πύργου, ὅπου ἐκάλει αὐτὴν περιέργεια φυσικωτάτη, διότι ἐπρόκειτο διὰ τὰς δύο πτωχὰς γυναῖκας περὶ ἀνακαλύψεως ἐνὸς θησαυροῦ.

Στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τῆς Διονύσης, ἡ Εἰρήνη κατέβη εἰς τὴν παραλίαν, καὶ εἶδεν, ἰδιοῖς ὄμμασι, τὸ θαῦμα τῆς νυκτός, τὸ δῶρον τοῦ οὐρανοῦ. Νέκ ἐκπληξίς ἀνέμενε τὰς γυναῖκας. Ὅτε ἡ μήτηρ ἠθέλησε νὰ λύσῃ τὸν κυριώτερον κόμβον τοῦ δέματος τούτου, ἀνεκάλυψε μικρὸν δερμάτινον θαλάντιον, περιέχον νομίσματα τινα ἀργυρᾶ. Τοῦτο ἐπανέφερε τὸν λογισμὸν τῶν δύο γυναικῶν εἰς ἀγαθοπραξίαν καθαρῶς ἀνθρωπίνην. Ἡ χεὶρ γενναίου τινὸς ἀγνωστού ἐκρύπτετο ὑπὸ τὸ μυστήριον τῆς εὐεργεσίας. . . .

Ἐπῆλθεν ἡ νύξ καὶ ὁ φάρος, ὅστις παρ' ὀλίγον ἔμενε σκοτεινός, ἐπέχυσεν ἐπὶ τῶν κύκλῳ σκοπέλων φῶς τοσοῦτον λαμπρὸν, ὥστε ἐνεποίησε ζωηροτάτην ἐκπληξιν εἰς τὰς οἰκογενεῖας τῶν ἀλιέων, αἵτινες διεπέρων τὸν βόσπορον ἐπὶ τῶν λέμβων των. . . . Τὸ ὄνειρον τῆς Διονύσης ἐπραγματοποιεῖτο τέλος ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ λαμπρότητι. Ὁ φάρος τῆς ἦτο φαινότερος τοῦ τῆς Μιτυλήνης. Αἱ ἀγαθαὶ φιλοδοξίαι ἐπιτυχάνουσιν ἐνίοτε. . . .

Ἡ Εἰρήνη ἰάθη ἐντελῶς, ἀλλὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς ἐργασίας της δὲν ἠδυνήθη ἡ υγεία δὲν ἐπανέφερε καὶ τὰς δυνάμεις της καὶ ἡ Διονύση μόνη ἀδυνάτει νὰ ἐπανορθώσῃ τὰς ζημίας ὅλας, ὅσας ἔπαθαν κατὰ τὴν πολυχρόνιον τῆς μητρὸς της ἀνάρρωσιν. Οἱ τελευταῖοι πόροι των συνίσταντο εἰς τὰ φιλά νομίσματα, τὰ ὅποια ἄόρατος χεὶρ κατέθεσεν εἰς τὸ παράλιον. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπεσκεφθήσαν αὐτάς ποτε διὰ νυκτός πειραταὶ τοῦ Αἰγαίου, οἵτινες ἤλθον καὶ αὐτοῦ νὰ καταθέσωσι τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης των εἰς τοὺς πόδας τῆς χήρας καὶ τῆς ὀρφανῆς, ἡ πηγὴ τῶν χρημάτων τούτων τοῖς ἦτο ὑποπτος, καὶ ἤρκει ἡ ἀμφιβολία τοῦλάχιστον ὅπως διακόψωσι τὴν χρῆσιν τῆς πειρατικῆς ἰσως ταύτης μεγαλοφυχίας.

Ἡ Εἰρήνη, ἥτις ἀπὸ τοῦ συμβάντος τῶν πειρατῶν, διενωκτέρευε συνεχῶς ἄπνους ἐπὶ τῆς στρωμνῆς της, ἤκουσεν ἐν μιᾷ νυκτὶ μικροὺς ἀόριστους θορύβους, μὴ ὄντας παντάπασιν ἐν ἀριονίᾳ πρὸς τὸν ψιθυρισμὸν τοῦ νυκτερινοῦ πνεύματος, τῆς τρικυμίας ἢ τῶν ρευμάτων τοῦ βοσπόρου ἐκείνου. . . .

Ἡ εἰρήνη ἐπανέλαβε τὴν συνήθη θέσιν της ὀπισθεν ἐνὸς φεγγίτου τοῦ πύργου καὶ ἐθεώρει τὸν αἰγιαλόν. Τὰ ὕδατά του ἦσαν γαλήνια καὶ ἀν-

τανέκλων, ὡς ἐντὸς πυρώδους μύδρου, τὰς λάμψεις τοῦ φανοῦ. Τοὺς πρασίνοὺς κλάδους τῶν πευκῶν δὲν ἐκίνει ἡ ἐλαχίστη αὖρα. Ἐν τούτοις ψιθυρισμοὶ τινες διακεκριμένοι ἤδη ἔφθανον μέχρι τοῦ πύργου — προήρχοντο δὲ ἐκ τῆς πνευστιώσης ἀναπνοῆς ἀνθρώπου νηχομένου. Ἡ Εἰρήνη πάραυτα σχεδὸν εἶδεν ἄνθρωπον ἐξερχόμενον τῆς θαλάσσης καὶ γενόμενον ἄφαντον, ὑπὸ τοῦς βράχους τῆς ἀποβάθρας. Μετὰ τινα σιγὴν, αἴφνης βραχίων γυμνὸς ὑψώθη ἐκ τινος σχισμάτος τοῦ βράχου καὶ κατέθεσε, ἐν ὅλῃ τῇ λάμπει τοῦ φάρου, πρᾶγμα τι, ὅπερ διὰ τὴν ἀπόστασιν ἡ Εἰρήνη δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ, ἀλλ' ὅπερ ἐπροδόθη διὰ τινος ἀργυροῦ ἤχου, καὶ ἡ χεὶρ ἔλαβεν ὅλας τὰς προφυλάξεις ἵνα τὸ θέσῃ ἐπὶ τῆς ἄμμου. —

Εἶναι ὁ ἄγγελος τῆς Προνοίας, διανοήθη ἡ Εἰρήνη ὅς μὴ χάσωμεν τὴν περίστασιν, ἃς ὑπάγω πρὸς αὐτὸν ἀφόβως. Εἶναι φίλος.

Ἡ Διονύση ἐν τούτοις ἐκοιμᾶτο διὰ τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου ὕπνου τῆς δεκαοκταετοῦς ἡλικίας, ὅν οὐδὲ τοῦ κεραυνοῦ ὁ πᾶταγος ταραττεῖ.

Ἡ Εἰρήνη ἤρπασε τὴν παλαιὰν παλλικαριακὴν καπόταν, τὴν ἐδίπλωσε μετὰ τάχους, καὶ ἐμφανιζομένη εἰς τὸ παράθυρον, ἐπρόφερε τὸ μονοσύλλαβον ἐκεῖνο ἐπιφώνημα, δι' οὗ καλεῖ τὸν φίλον καὶ δὲν προξενεῖ φόβον.

Ὁ κολυμβητὴς ὕψωσε τὴν κεφαλὴν ὑπὲρ τὰςγωνιώδεις ἄκρας τοῦ βράχου καὶ εἶδεν εἰς τὸ παράθυρον γυναῖκα, ἥτις ἔβριπτε δέμα τι βαρὺ, καὶ ἐγίνετο ἄφαντος, ὡς ἵνα προσκαλέσῃ αὐτὸν νὰ ἔλθῃ καὶ τὸ λάβῃ. Δὲν εἰδίστασε, ἤλθε καὶ ἤγειρε τὸν μανδύαν, ἐνεδύθη αὐτὸν ἀμέσως, καὶ τῇ αὐτῇ στιγμῇ, ἡ θύρα τοῦ πύργου ἠνεώχθη καὶ ἡ Εἰρήνη ἐφάνη ἐπιτάττουσα διὰ σημείου εἰς τὸν ξένον νὰ ὁμιλήσῃ ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Ἀγαπητὴ ἐν Χριστῷ ἀδελφὴ, εἶπεν ὁ ξένος, σὰς γνωρίζω πρὸ πολλοῦ, σὲ καὶ τὴν ὠραίαν θυγατέρα σου, ἀλλὰ σεῖς δὲν με γνωρίζετε. Ἦθελον νὰ σὰς κρύψω τὴν χεῖρα ἥτις ἐζήτησε νὰ βοηθήσῃ δύο δυστυχεῖς χριστιανούς· ἀλλὰ σὺ ἡ γρύπνησας ἐπὶ μιᾷ καλῇ πράξεως ὅπως ἀγρυπνεῖ τις ἐπὶ τοῦ κακουργήματος. Ἐπροδόθη καὶ ὁμως ἡμὴν ἄξιος πλειοτέρας εὐτυχίας.

— Συγχώρησον τὴν ἀδιακρισίαν μου, ἀδελφέ μου, εἶπεν ἡ Εἰρήνη τείνουσα τὴν χεῖρά της εἰς τὸν ἄγνωστον, ἀλλ' ἄκουσε τὴν αἰτίαν. Τόσοι κίνδυνοι περικυκλόνουσι δύο μόνας πτωχὰς γυναῖδας τὴν νύκτα εἰς αὐτὴν τὴν ἔρημον, ὥστε πρέπει πάντοτε νὰ ἔχω ἀνοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὰ πέριξ, καὶ ἰδοὺ πῶς κατὰ τύχην, ἀνεκάλυψα τὸ μυστήριον τῶν εὐεργεσιῶν σου.

— Ἀδελφὴ μου, ἀπήντησεν ὁ ἄγνωστος, εἶναι χρέος μου νὰ σὲ εἰπῶ τίς εἰμὶ καὶ νὰ σὲ ὁμιλήσω με εὐχαρίστησαν. Εἰμεθα εἰς τὸν τόπον τοῦτον τόσον ὀλίγοι χριστιανοί, τόσον σκληρῶς μᾶς μεταχειρίζονται οἱ ἐξουσιασταί μας ὥστε ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ μας ἐμπιστοσύνη, ἔνωση, ἀδελφότης. . . . Ὀνομάζομαι Κωνσταντῖνος Ψύχας,

γέννημα τῆς Χίου, κατοικῶ εἰς τὸ μικρὸν χωρίον τῆς Παναγίας, ἐκεῖθεν τοῦ στενοῦ, καὶ ὁ ἀγρὸς τῶν ἐλαιῶν τὸν ὅποιον περνᾶτε, μεταβαίνουσαι εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῆς Μυρρωλῆτισσας, τὰς ἑορτὰς ἀνήκει εἰς ἐμέ.

Ὁ Κωνσταντῖνος εἰσιώπησε καὶ ἡ Εἰρήνη θείσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου της, ὡς νὰ ἐξήτει νὰ ἐνθυμηθῇ τι, ἀναλογισθεῖσα αἴφνης,

— Ἄ! ἐνθυμούμαι! εἶπε, ναι, ἦτο τὴν Κυριακὴν τῶν Βατίων . . . ἐκαθήμεθα ἡ κόρη μου καὶ ἐγὼ . . . καὶ . . .

— Καί, διέκοψεν ὁ Κωνσταντῖνος, ἡ Πρόνοια ἠθέλησεν ὥστε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ν' ἀκούσω χωρὶς νὰ θέλω . . . ἤκουσα τὸν διάλογόν σας, τὸν ἐσημείωσα, καὶ ὅτε ἔκαμα τὴν ἐσοδείαν τῶν ἐλαιῶν μου, σὰς ἔφερα ὁ ἴδιος ἀσκούς ἐλαίου ἀρκετοὺς διὰ πολὺν χρόνον. Τί δὲ συνέβη; Δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ καλὴ πρᾶξις ἀνταμείβεται μόνον μετὰ θάνατον. Ἐκτοτε ὅλαι αἱ ἐσοδεῖαι μου ἦσαν ἄφθονοι καὶ τὰ ὑπάρχοντά μου ὑψίστην.

Ὁ λέγων ταῦτα Ἕλλην, ἦτο νέος εἰκοσιπενταετής, φυσιογνομίαν ἔχων τιμίαν καὶ αὐστηράν. Ἡ ἀπλοικὴ αὐτοῦ στάσις, ἡ ταπεινότης τοῦ βλέμματός του, ἡ γλυκύτης τῆς φωνῆς του ἔκαμαν ἐντύπωσιν ἐπὶ τῆς Εἰρήνης. Ἐν τῇ ἐνθέρμῳ αὐτῆς πίστει, ἡ πτωχὴ αὕτη χριστιανὴ μήτηρ ἐπίστευεν ἐνίοτε, ὅτι ἔβλεπε ἕνα τῶν ἀγγέλων ἐκείνων οἵτινες ἐπεσκέπτοντο τὴν γῆν, εἰς τοὺς χρόνους τῶν πατριαρχῶν, καὶ ἅγιός τις τρόμος ἐτάραττε τὸ πνεῦμά της.

— Ὁ σκοπός μου, προσέθηκεν ὁ νέος Ἕλλην, ἦτο νὰ γίνω ἄξιος ἱεράς συζυγίας διὰ μακρὰς σειρᾶς ὑπηρεσιῶν εἰς τὴν πενίαν σας. Μὲ κατέλαβες εἰς τὸ δεῦτερον ταξιδίδιόν μου. Ἄλλ' ἂν, ἀγαπητὴ ἀδελφῇ, θέλεις νὰ με καταλογίσῃς καὶ τὸ καλὸν ὅπερ δὲν ἐπρόφθασα νὰ πράξω, δός μοι σύζυγον τὴν θυγατέρα σου Διονύσσην.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἔνευσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ περιέμενε τὴν ἀπόκρισιν.

Ἡ Εἰρήνη ἀορίστως πῶς προσεδόκα τὴν αἴτησιν ταύτην, ὡς ἤθελε πράξει πᾶσα ἄλλη μήτηρ. Ἄλλ' ὅμως ἐσκίρτησε καὶ ἐπρόφερε ψελλίζουσα τὰς πρώτας λέξεις.

— Πολλὴν τιμὴν μάς κάμνεις, εἶπεν' ἀλλὰ χρεωστῶ πρότερον νὰ ἐρωτήσω καὶ τὴν κόρην μου, διότι δὲν θέλω νὰ πράξω τι ἐναντίον τῆς θελήσεώς της.

— Ἄς γίνῃ οὕτως, εἶπεν ὁ Κωνσταντῖνος, θέλω περιμένειν.

— Περιμένουν τὴν αὔριον, εἶπεν ἡ Εἰρήνη. Εἶναι ἑορτὴ. Ὅα ὑπάγωμεν εἰς τὴν Μυρρωλίτισσαν καὶ ἐὰν ἡ κόρη μου στέργῃ θὰ καθήσωμεν μετὰ τὴν λειτουργίαν εἰς τὴν βρύσιν τοῦ ἀγροῦ τῶν ἐλεῶν.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἐχαιρέτησε καὶ κατέβη εἰς τὴν ἀποδόχμῃν ἐπεραιώθη κολυμβῶν εἰς τὴν ἀντίπεραν ἀκτὴν, ἡ δὲ Εἰρήνη ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πύργον.

Ὅταν ἡ Διονύση ἐξηγέρθη, ἡ μήτηρ της ἐκάθη-

σεν ἐμπρός της, ἔλαβε φιλοστόργως τὴν χεῖρά της καὶ τῆς εἶπε,

— Ὅλαι αἱ νύκτες, ἀγαπητὸν τέκνον μου, δὲν εἶναι δυσόνειροι. Ἴδου τί εἶδον ἐγὼ ἀπόψε ἔπερνούσα τὸν ἀγρὸν τῶν ἐλαιῶν, ἐκεῖ κάτω πλησίον τοῦ παρεκκλησίου μας. Νέος τις χριστιανός, εὐειδὴς ἦλθε πρὸς ἐμέ καὶ με εἶπεν' αὐτὸς ὁ ἐλαιὼν εἶναι κτῆμά μου, ἔχω παρουσίαν, καὶ εἶμαι τῆς αὐτῆς θρησκείας τῆς ὁποίας εἰσθε καὶ σεῖς· δός μοι εἰς γάμον τὴν θυγατέρα σου, καὶ ἐλπίζω νὰ τὴν καταστήσω εὐτυχὴ, μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. . . Μάντευσε τί ἀπήντησα . . .

— Εἰς τὸν ὕπνον σου; ἠρώτησεν ἀφελῶς ἡ Διονύση.

— Ναι, εἰς τὸν ὕπνον μου, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ μειδιῶσα.

— Καὶ εἰς τὸ ὄνειρόν σου, εἶπεν ἡ νεᾶνις, εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν ἠθέλησες νὰ με χωρισθῇς.

— Νὰ σὲ χωρισθῶ, κόρη μου; ποτέ! Μολαταῦτα συγκατένευσα εἰς τὴν ὑπανδρείαν σου. . . Ἄς ἰδοῦμεν ἔκαμα καλὰ . . .

— Καὶ τί δύνασαι νὰ κάμῃς κακῶς, μήτηρ;

— Λοιπὸν, ἀγαπητὴ Διονύση μου, ἠθέλησα νὰ σὲ ὑπανδρεύσω μ' ἕνα νέον καὶ πλούσιον χριστιανόν· θέλεις λοιπὸν εἰπεῖ τὸ ναι εἰς τὴν μητέρα σου καὶ ναι εἰς τὸν ἱερέα;

— Βεβαίως, μήτηρ.

— Ἐ λοιπὸν, κόρη μου, ἔλα νὰ σὲ φιλήσω, ὁ γάμος σου εἶναι τελειωμένος.

Τότε ἡ Εἰρήνη διηγῆθη, μεθ' ὅλης τῆς λεπτομερείας, τὴν σκηνὴν τῆς νυκτός. Ἡ Διονύση ἐκλαυσεν ἀπὸ χαράν.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἐκάθησαν, μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας, πρὸ τῆς πηγῆς τοῦ ἀγροῦ τῶν ἐλαιῶν.

Ἡ πενία ἔπραξε τὸ καθῆκόν της· ἡ Πρόνοια ἐτέλεσε καὶ αὕτη τὸ ἔργον της. Οὕτω συμβαίνει αἰετοτε.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν.)

Κ. Π.

ΟΚΤΑΗΜΕΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ.

Ἡ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΑΖΑΝΙΕΛΟΥ.

(Ἐπεισόδιον ἐκ τῶν *Revolutions d' Autrefois*, τοῦ *K. Pitre Chevalier*.)

Ἐδάρουν μὲν ἔτι κατὰ τὸ 1647 τὸν τράχηλον τῶν Νεαπολιτῶν ὁ ἰσπανικὸς ζυγός, ἀλλ' οὐδέποτε, ἀπὸ Γουζάλβου τοῦ Κορδουανοῦ, ἡ ἡττηθεῖσα φυλὴ ἐπαύσατο συνταρακτομένη ὑπὸ τὰ ἐπαχθῆ τῶν κατακτητῶν σκῆπτρα, καὶ μόνον διὰ τῆς βίας καὶ διὰ τῶν ὅπλων οἱ ἀλλήλους διαδεχόμενοι ἀντιβασιλεῖς ἀπετόλμων νὰ θήξωσι τὰ προνόμια τῶν εὐγενῶν, ἢ νὰ περιστείλωσι τοῦ λαοῦ τὰς ἐλευθερίας. Ἐκαστος νέος ἢ ἀνανεούμε-